

Short - Novel

Verlangen

LIBERTY BIESMA

Verlangen

*“Alleen wie het verlangen kent weet wat ik lijd.”
Johann Wolfgang von Goethe*

‘**W**at wil je later worden?’ Ze keek me altijd zo lief aan, Juffrouw Dekker van kleuterschool De Hoeksteen. Ze had lang bruin krullend haar, warme bruine ogen en een stel geweldige borsten die ze tegen mijn gezicht drukte als ze mij knuffelde. Ik lachte verlegen terug en stak mijn duim in mijn mond.

‘Vrouw,’ mompelde ik tussen mijn lippen en duim. Haar ogen trokken dieper in haar kassen. Alsof iemand haar met een gootsteenplover via haar kont vacuümtrok. Haar lippen versmalden, haar schedel kromp tot een verdroogde walnoot. De borsten die ik zo graag tegen mijn gezicht voelde, verschrompelden tot een uitgedroogd vagijn van een kamelenkadaver in de Sahara. Tot de wekker me treiterend wakker maakt. Ik kan dromen wat ik wil, maar iedere dag begint hetzelfde. Ik word weer wakker in mijn hoogslaper, ben nog steeds veertien jaar, heb nog steeds acne en natuurlijk, weer een kleffe kwak in mijn ondergoed omdat ik een natte droom heb gehad. Gadverredamme.

Ik spring uit bed, trek mijn broek uit en veeg de slijmerige bende af aan de trui die pleegmama had klaargelegd voor de viering van de Heilige Lebuinus. Ik praat aan de keukentafel met haar over het weer, bedank God netjes voor de cornflakes van de voedselbank, pak mijn fiets en vertrek naar de parochie om over Jezus te leren. Alweer. Als je je best deed, mocht je de bisschop helpen als misdienaar. Je kon gelukkig wat snoep verdienen als je meewerkte aan dingen die niet besproken mogen worden. Soms deed het even zeer, maar ik verlangde naar het gevoel dat iemand om me gaf en van me hield. Ik vond het ook niet altijd leuk, maar ik had ook niet veel andere vrienden. Ik wilde liever vriendinnen. Ik wilde ook borsten hebben. De priester was de enige waarmee ik daarover kon praten. Ik mocht in zijn privékamer in een jurkje lopen en stiekem lippenstift dragen.

Als veertienjarige zonder doel, kruipen de dagen trager voorbij dan een slak met Parkinson. Iedere dag herhaalt zich. Ik maak met moeite mijn huiswerk, lees de bijbel, ga naar zangles bij het kerkkoor, steek de abdijkaarsen aan, pijp de priester en speel op mijn blokfluit.

Tot die ene mooie dag. Ik slenter vanaf de kerk door de straten naar huis en kijk hoe gelukkig de vrouwen zijn omdat ze rokjes en jurkjes dragen. De zon schijnt, ik voel me dichtbij God en pulk met mijn vingertoppen wat kleverige klontjes tussen mijn wimpers vandaan. Thuis kan ik trots vertellen dat ik de nieuwe sopraan ben in het kerkkoor. Een begerenswaardige positie die ik nederig heb aangenomen.

In huis heerst een vreemde stemming. Er is een man in pak op bezoek. Hij draagt een blauwe stropdas en kijkt me aan alsof ik bijzonder ben. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Deze meneer is een notaris.’ Pleegmoeders vingers friemelen met elkaar en haar lippen bewegen zenuwachtig heen en weer. Ik kijk beiden aan en snap er niets van. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’

‘Nee hoor jongeman. Ik ben gekomen om je goed en minder goed nieuws te brengen.’ Ik kijk hem verschrikt aan. Slecht nieuws? Wat dan en over wie? Ik ken niemand behalve pleegmama. Ik voel mijn ogen vochtig worden.

‘Wat is er dan gebeurd? Ik...’

‘Rustig maar knul, het valt heel erg mee en het goede nieuws is een stuk beter. Laten we even gaan zitten.’ De stropdasman gebaart naar de stoel tegenover hem. Ik neem plaats aan de rechthoekige tafel bij het keukenraam. Een van de weinige plekken waar je overdags kunt lezen zonder het licht aan te zetten.

‘Het zit zo... Het blijkt dat je in het noordoosten van het land familie hebt gehad. Ene meneer Hendrik van Marssum. Deze man was enig kind van rijke ouders die dertig jaar geleden zijn omgekomen. De erfenis ging naar hun zoon, die vorig jaar in alle eenzaamheid is overleden. Deze Hendrik had geen kinderen om iets aan na te laten. Na veel zoeken in de gemeentearchieven vonden we een link naar jouw biologische ouders, die je op jonge leeftijd bent verloren. Ik begrijp, dit is een lang verhaal en je kent de familie in het noorden niet. Maar nu gaat het over naar het goede nieuws, je bent de enige wettige erfgenaam en krijgt dan ook de erfenis.’

Ik kan mijn woorden nauwelijks vinden. ‘Een sterfenis? Hoe... hoe... hoeveel?’ Hij opent een klein koffertje en legt een stapel papieren op tafel. ‘Als je zo op de laatste pagina wilt tekenen dan ben je de eigenaar van ruim zeventienhonderdduizend euro.’

Ik schrik, ik slik en teken de akte zonder een letter te hebben gelezen.

Versuft stap ik uit bed en kijk om me heen. De hotelkamer ligt vol met naakte mensen, kleding, lingerie, condooms en flessen likeur en wodka. Het 137 Pillars Suites & Residences in Bangkok doet niet zo moeilijk als je een feest wilt geven. Drugs is ook geen probleem, mits het kleine hoeveelheden zijn. Je kunt het gewoon bestellen en laten bezorgen. Crystal, opium, LSD, ze verwerken dat onder een postzegel van een Thaise monnik. Even onder je tong leggen om het op te lossen en je kunt er uren op gaan. Wat doe ik hier eigenlijk? Oh ja, het is mijn eenentwintigste verjaardag. In de weerspiegeling van de ramen kijk ik verliefd naar mijn naakte lijf. *Oh mijn god...* Ik ga naar toilet en moet nog steeds even wennen. Ik maak een selfie met mijn telefoon en stuur het met een berichtje naar mijn pleegmama.

‘Alles gaat goed mams... Liefs, je dochter.’